

Sygn. akt VI U 147/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska-Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2018 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...) znak (...) - (...)

1. oddała odwołanie;
2. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie na rzecz kancelarii prowadzonej przez radcę prawnego M. Ż. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego powiększoną o podatek od towarów i usług (VAT).

Sygn. akt VI U 147/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...), znak: (...) - (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił ubezpieczonej A. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 11 lutego 2017 roku do 14 lutego 2017 roku. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że z posiadanej dokumentacji wynika, że ubezpieczona była niezdolna do pracy w okresie od dnia 27 lipca 2016 roku do dnia 30 lipca 2016 roku, a następnie po przerwie wynoszącej 17 dni stała się ponownie niezdolna do pracy od dnia 17 sierpnia 2016 roku z powodu tej samej choroby. ZUS dalej wskazał, że okres niezdolności przypadający przed przerwą i po przerwie podlega zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, wobec czego pełen okres zasiłkowy został wykorzystany przez ubezpieczoną z dniem 10 lutego 2017 roku.

(decyzja ZUS z dnia 07.03.2017r. – k. 1 aktu organu rentowego)

Od powyższej decyzji A. W. wniosła odwołanie, w którym podała, że jej niezdolność do pracy w okresie od 27 lipca 2016 roku do 30 lipca 2016 roku oraz 17 sierpnia 2016 roku była spowodowana inną chorobą (zwolnienie od lekarza internisty z powodu przeziębienia) niż niezdolność do pracy od 23 sierpnia 2016 roku, która była spowodowana chorobą psychiczną.

(odwołanie – k. 1)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. ZUS podniósł, że we wszystkich okresach niezdolności odwołującej się do pracy niezdolność ta była spowodowana zaburzeniami psychicznymi i zaburzeniami zachowania.

(odpowiedź na odwołanie – k. 2)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się w okresie od dnia 27 lipca 2016 roku do dnia 30 lipca 2016 roku była niezdolna do pracy ze względu na zaburzenia psychiczne (symbol F45). Kolejna jej niezdolność do pracy powstała od dnia 17 sierpnia 2016 roku i trwała nieprzerwanie do dnia 14 lutego 2017 roku. W okresie od 17 sierpnia 2016 roku do 22 sierpnia 2016 roku wnioskodawczyni była niezdolna do pracy ze względu na zaburzenia psychiczne (symbol F45). Następnie w okresie od 23 sierpnia 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku niezdolność do pracy była orzeczona ze względu na inne zaburzenia psychiczne spowodowane uszkodzeniem lub dysfunkcją mózgu i chorobą somatyczną (symbol F06), zaś w okresie od 1 stycznia 2017 roku do 14 lutego 2017 roku niezdolność do pracy została orzeczona ze względu na zaburzenia depresyjne nawracające (symbol F33).

Odwołująca się A. W. zarówno w okresie od 27 lipca 2016 roku do 30 lipca 2016 roku jak i w okresie od 17 sierpnia 2016 roku do 22 sierpnia 2016 roku była niezdolna do pracy z powodu zaburzeń psychicznych występujących pod postacią somatyczną (F45). W okresie od 26 września 2016 roku do 16 grudnia 2016 roku przebywała w psychiatrycznym Oddziale Dziennym w związku z pogorszeniem stanu zdrowia psychicznego, które nastąpiło w sierpniu 2016 roku.

(dowód: ZUS ZLA – k. 68 i k. 3 – 4 akt organu rentowego, pisma z (...) P. w W. – k. 73 i 76, zestawienie ZUS ZLA – k. 2 akt organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane powyżej dowody, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie A. W. od decyzji ZUS na podstawie której organ rentowy odmówił prawa do zasiłku chorobowego za okres od 11 lutego 2017 roku do 14 lutego 2017 roku, ze względu na wyczerpanie okresu zasiłkowego w dniu 10 lutego 2017 r. Odwołująca się w toku postępowania argumentowała, że w rzeczywistości okresy jej niezdolności do pracy nie powinny być zsumowane i zaliczone do jednego okresu zasiłkowego, gdyż były spowodowane innymi chorobami.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368, ze zm., dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującej się wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w ust. 2 wskazuje on, że do tego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie wynika, że A. W. była niezdolna do pracy w okresach:

- od 27 lipca 2016 roku do 30 lipca 2016 roku (okres pierwszy) oraz

- od 17 sierpnia 2016 roku do 14 lutego 2017 roku (okres drugi).

Przerwa pomiędzy wskazanymi wyżej okresami wynosiła 17 dni. Wobec faktu, iż jest ona krótsza niż 60 dni kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia jest czy niezdolność do pracy w tych okresach była spowodowana tymi samymi chorobami.

W toku postępowania Sąd ustalił, że zarówno w okresie od 27 lipca 2016 roku do 30 lipca 2016 roku jak i w okresie od 17 sierpnia 2016 roku do 22 sierpnia 2016 roku odwołująca się była niezdolna do pracy ze względu na to samo schorzenie – a mianowicie zaburzenia psychiczne, co zostało potwierdzone przez lekarza wystawiającego zwolnienia lekarskie. Odwołująca nie kwestionowała tej okoliczności i nie składała dalszych wniosków dowodowych. Tym samym Sąd uznał, że zarówno pierwszy okres jej niezdolności do pracy jak i początek okresu drugiego były spowodowane tą samą chorobą. Skoro zaś przerwa między nimi była mniejsza niż 60 dni (wynosiła 17 dni) to oba te okresy należy zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego, zgodnie z przywołanym wyżej art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej. Jednocześnie okres zasiłkowy od 17 sierpnia 2016 roku do 22 sierpnia 2016 roku, był spowodowany tą samą chorobą co poprzedni okres tj; od 27 lipca 2016 roku do 30 lipca 2016 roku. Wobec powyższego niezdolność do pracy od dnia 17 sierpnia 2016 roku do 14 lutego 2017 roku i od 27 lipca 2016 roku do 30 lipca 2016 roku należy zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

Reasumując Sąd uznał, że okresy niezdolności do pracy odwołującej się od 27 lipca 2016 roku do 30 lipca 2016 roku oraz od 17 sierpnia 2016 roku do 14 lutego 2016 roku należy zaliczyć w jeden okres zasiłkowy, niezależnie od tego czy odwołująca od 17 sierpnia dodatkowo była niezdolna z powodu jeszcze innej jednostki chorobowej (przeziębienie).

Okres zasiłkowy zgodnie z art. 8 ustawy zasiłkowej wynosi 182 dni. Okres ten, liczony od dnia 27 lipca 2018 roku, został wyczerpany przez odwołującą się z dniem 10 lutego 2017 roku. Z tego też powodu nie przysługiwało jej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 lutego 2017 roku do dnia 14 lutego 2017 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podst. §2 w zw. z §4 w zw. z §15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1715, ze zm.), nakazując wypłacić ze Skarbu państwa na rzecz kancelarii prowadzonej przez radcę prawnego M. Ż. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa powiększoną o stawkę podatku VAT.

ZARZĄDZENIE

(...)